

L'ESPURNA

La pèrdua de Màlaga és alguna cosa més que un fet: és un avís i una lliçó que solament poden deixar de veure els inconscients, els enemics o els traïdors

Segona Epoca. Any II. Núm. 74

Girona, dimecres, 10 de febrer de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

Demanem la constitució d'un Comitè d'enllaç que judiqui les activitats del P. O. U. M. i de la J. C. I. Exigim que els acusadors provin la difamació!

En tots els moviments socials, s'ha ben destacat la lluita aferrissada entre dues forces: una que actua en funcions d'inèrcia i una altra que actua en funcions dinàmiques.

La primera tendeix a l'estatisme, per tal com el mòbil que l'inspira és la conservació dels estats de coses. És la força, en aparença, dominant i predominant; però, que, a la llarga, és superada i desfeta per la projecció ascendent de la Història.

No sempre ha estat coneguda sota nomenclatures idèntiques. Quan la Revolució francesa, era encarnada pels girondins. Anys després, pels menxevics. Pels social-demòcrates teutons, més tard. I avui ho és pel comunisme burocràtic.

En cada convulsió històrica la tendència que enarborava la consigna autènticament revolucionària, és objecte d'escarni i vilipèndi. Ho fou Lenin. Ho foren Liebknecht i Rosa de Luxemburg.

Es que el P.O.U.M. no és avui el reducte més avançat de la Revolució espanyola, per què pugui lliurar-se'n?

Qui serà tan còndid per creure ingènuament que la campanya desfermada contra nosaltres és un procediment nou de trinca?

Es la tàctica secular emprada per tal d'amagar sota una aparença calumniosa, el propòsit premeditat de frenar la Revolució Socialista. La Història es repeteix. Canvien les èpoques, canvien els protagonistes, canvien els formalismes i les classes; però, en veritat, sura sempre la dualitat substancial de la lluita: una força que impulsa i una força que frena. La classe treballadora marca, però, sempre avant, per damunt de totes les contingències menudes i grans. Els nostres militants, educats en l'escola del marxisme revolucionari, no han de perdre de vista les lliçons de les experiències històriques.

Que es mirin en la ferma model·lica dels nostres companys de la Secció madrilenya, que bloquejat a la dreta i sinistre per les traveses del comunisme oficial, enlairen, avui més que mai, la bandera roja del socialisme autèntic.

Espills no manquen en la nítida executòria del nostre Partit.

G U I O

Cerquem l'ajud dels nostres germans de classe

Desperta Europa contra l'amenança bolxevic, diu Alemanya per boca de Goebbels. Alerta, capitalistes d'arreu; prepareu-vos a la defensa dels vostres interessos. El proletariat resta vigilant al més lleu descuit. Esguarda l'oportunitat

propicia per a insurreccionar-se. Creu arribada la seva hora i vol aprofitar-la. Desperta Europa capitalista, del perill que t'amenança! Alemanya crida a la unió a les classes explotadores per tal de fer front al moviment proletari que es

manifesta en estat latent dintre de les nacions democràtico-burgeses i àdhuc dintre de les feixistes. L'atac a la U. R. S. S. és l'atac a la primera conquesta de les masses oprimides. Guerra a mort al comunisme, exclamen. Oposem-nos a les consignes proletàries i enarborarem la bandera dels privilegis. Tota la força que ens subministri la situació ventajosa que encara avui gaudim, que serveixi per a mantenir-la i afermar-la.

No amaguen pas, certament, els seus propòsits. Ningú pot dubtar ja que en tot el món capitalista s'ha produït l'escissió entre les dues classes que el sostenien. Que

arreu s'han constituït dos fronts disposats a lliurar la batalla més sagnant, però més lògica, més noble, més útil...

França i Anglaterra no necessiten les advertències d'Hitler per a reconèixer-ho. Què és sinó tanta vacil·lació respecte al problema que Espanya els planteja i que deuriem, per dignitat humana i per egoisme patriòtic, resoldre'l fent impossible la victòria feixista? I és que per damunt d'aquests sentiments hi ha l'interès de la classe a la qual, més o menys d'una manera encoberta, representen.

Hitler és civí fins el descaro i no té inconvenient en comprometre l'actitud de les dues potències democràtiques. Almenys ell és clar. Perquè no us situeu d'una vegada al costat nostre, els pregunta? Ací estan els vostres interessos.

Molt equivocats anem nosaltres si esperem l'ajuda franca i decidida dels dos països. Concretament: del govern dels dos països.

Perquè no tractem de commoure més intensament l'opinió de les masses treballadores internacionals? Són les úniques que poden ajudar-nos. Que deuen ajudar-nos. I que ens ajudaran, si seriament ens ho proposem.

aspira a menjar-se viva a la d'enfront. Nosaltres tenim unes fronteres: les que ens separen del capitalisme, del feixisme universal. Solament a la classe obrera li ha estat possible establir llaços indisolubles de solidaritat i fraternitat entre tots els seus germans de classe de la terra tota.

L'imperialisme europeu té esmerçats en grans negocis sobre les riqueses del nostre sol i subsol, centenars i centenars de milions de pessetes. El capital foraster té clavades les seves urpes d'au de presa en el cos macilent de la pobre Espanya, venuda per les arcaïtes miserables de l'aristocràcia, de l'església i dels banquers.

Blum, Eden, Van Zeeland i tota la xurma de servidors dels interessos odiosos del capitalisme, estan, decididament, més contra la nostra revolució que contra l'altre grup de bandits imperialistes format per les potències feixistes. Llops amb llops poden molt ben entendre's. En el cas d'Abissínia varen inventar la comèdia de les sancions. En el cas que macera la nostra carn han creat la farsa idiota de la no intervenció.

Desgraciadament Rússia, a causa de l'antimarxista política del nacional-comunisme, es troba lligada al bàndol «democrata» dels imperialistes. Parlem clar, camarades. Solament podem apel·lar a la solidaritat dels treballadors de tot el món. Que la classe obrera de tots els països sàpiga bé, d'una vegada, que en el sol ibèric ens estem jugant TOTS la carta decisiva. Que sàpiga bé que els seus governants estan cometent contra ells, en nom de la pau, la més vil de les traïcions, la més abjecte de les estafes. Camarades: Agitem les multituds treballadores. Amunt els damnats de la terra! Que ni un braç, que ni un múscle, que ni una articulació de cap obrer accioni a profit dels països feixistes. Boicòt als molls, boicòt a les fàbriques, boicòt a tot arreu contra el feixis-

CRÓNICA DIÀRIA

La caiguda de Màlaga

En el moment que escric aquestes ratlles, no es coneixen encara moltes dades sobre la presa de Màlaga per les forces italianes i alemanyes. L'ofensiva s'havia emprès en tals condicions que tota resistència es feia, fins a cert punt, contraproduent. Abans d'entrar al període de bloqueig amb que els senyors Eden i Blum ens obsequien, Hitler i Mussolini han volgut prendre posicions estratègiques a la Mediterrània, vis a vis de la possessió anglesa de Gibraltar. Estepona, Marbella i Màlaga serveixen admirablement els seus objectius. Per a aconseguir-los, Hitler i Mussolini no hi han regatejat res. Unitats de llurs esquadres, esquadretes de la més moderna aviació, grans quantitats d'homes equipats amb els instruments bèlics més perfectes... Potser per raons tàctiques ha convingut no oposar una resistència desesperada que, —repetim-ho— fins a cert punt, hauria pogut ésser contraindicada. El governador de Màlaga, arribat a Almeria, ha sortit cap a València per a informar detalladament al govern de la República.

Aquest contratemps posa damunt la taula una qüestió que ja fa quatre anys fou plantejada. Arran de la presa del poder per

Hitler a Alemanya, vaig publicar un article a «La Batalla» titulat, «Per a què serveixen les Internacionals?». La classe treballadora és internacionalista. La nostra pàtria és tot el món. Les fronteres són els límits del botí de cada cofradia d'opressors i explotadors de la classe treballadora. Cada cofradia

PERÒ, ÉS QUE JA NO EXISTEIX EL PERILL FEIXISTA?

Potser sí que és així que es fa la guerra i «res més que la guerra»!!!

NOTICIARI

Comarcals

DESVALLS

No ho permetrem!

Camperols, alerta! Els dies gloriosos d'inoblidable recordança han ja passat. Aquells dies que seguirem al 19 de juliol, aquells dies en què poguérem apreciar la vàlua dels homes revolucionaris del camp són ja passats. Els "demòcrates" què, en aquells moments de màxima responsabilitat, s'astoraven de l'obra creadora revolucionària que portaven a cap els Comitès, són ara els que dirigeixen el poble. És per això que nosaltres, que som obrers revolucionaris conscients del nostre deure, us donem el crit d'alerta.

Aquells dies han passat; però, en queden encara d'altres. Encara es viu la guerra al front, i encara resta per construir l'obra que ens portarà la victòria. Camperols, és a nosaltres a qui correspon reivindicar-nos.

En el nostre poble de Desvalls veiem amb pena l'obra que estan realitzant els homes de l'Ajuntament i és per això que avui sortim a barrar-los el pas. No ho podem permetre, no ho permetrem, que homes significatius de dreta es permetin el luxe de tornar a prendre la paraula i, fins hi tot, es burllin de l'humil. Perquè ha permès l'Ajuntament que determinats homes, que podem esmentar es neguessin a pagar la penyora que se'ls imposà?

Companys de l'Ajuntament, obrers que en formeu part, no us deixeu enganyar per aquests que sols s'han recordat de la seva butxaca, penseu en la responsabilitat que heu contret des dels vostres càrrecs i penseu que són els homes de dreta els que han de pagar les penyores de guerra. De cap manera, els que tenen i han tingut sempre llur actuació al nostre camp de lluita.

Per la unitat i les reivindicacions de tots els camperols. Alerta, terrassans!

L. A.

MOLLET DE TER

Memòria sobre els problemes que ha plantejat la revolució i que son necessaris resoldre en aquesta població

La població estava impulsada a un camí de revolució en el temps dels Comitès; però, actualment és regentada per la burgesia, disfressada de revolucionària.

Com és natural, algú que altre problema hi haurà plantejat en relació al moment que vivim i seguint la trajectòria de la nova economia i del nou estat social que va impregnant. En primer lloc, ens trobem, degut a la poca activitat dels dirigents de la revolució (Consistori), que els serveis d'abastaments estan en estat crític, ja que fan falta elements primordials. És una traïció a la causa el que no veiem encara portat a cap un repartiment de les terres o una Cooperativa Obrera en benefici de tots els treballadors. Si no fos per la realitat que ve imposant-se enfront la pressió contrarrevolucionària, es tornaria al temps del capitalisme i de l'opressió.

També estan projectats, però no és pas clar com caldria, la realització d'un avenç necessari en relació a la cultura, com és la creació d'unes noves escoles que tan imprescindibles són per impulsar la joventut cap al nou camí de la vida social.

Veiem encara en algun carrer noms com "Camino Real", "Plaza de la Constitución" i altres. En relació a la sanitat i higiene, també seria molt necessari d'efectuar certes reformes en obres públiques, ja que amb aquests treballs es remediaria l'atur obrer que es fa sentir un xic en el Municipi.

Per crear un ideari a la joventut i al treballador que encara viu ensiburnat als principis de política clerical i feudal, fóra molt apropiat crear una Biblioteca Municipal. Per assegurar l'estabilitat del treballador en quant a tots els as-

pectes es refereix, s'hauria de municipalitzar la vivenda, i s'hauria d'incantar de les grans propietats rústiques i controlar alguna indústria bastant important. Altre canvi que hauria d'efectuar-se, és la renovació del Jutge, antic col·laborador en la gran obra de la "Dictadura Militar".

Amb això resta especificada tota l'estructuració de la vida del Municipi, que com es dedueix seria bastant necessari de canviar.

Locals

L'inspector veterinari Municipal company Joaquim Alcalde després de l'observació fetes als gossos que tenien en dipòsit han donat d'alta als que pertanyen a Francesc Xufre, Emili Guitart, i Maria Merino, per haver mossegat als joves Josep Maciàs, Miquel Gimeno, i Joaquim Pi, ordenant l'alcaldia que es comuniqui els resultats als interessats.

El veí d'aquesta En Josep-Lluís guarda fa a mans de l'alcaldia unes ulleres robades a la via pública.

El guàrdia urbà Narcís Bonet, un llavi i Enric Prunedà una inspecció militar a nom de Francesc Massachs Comas veí d'Amer, lo que es lliurarà tot el qui acrediti que li pertany.

Tot aquell que atresori és un sabotejador de l'ordre revolucionari: és un facciós.

Ha estat destinat per a comandar un dels batallons de Girona d'infanteria 2.ª Divisió, exercit Popular regular de Catalunya el comandant d'infanteria company Angel Calvo Herrera.

No atresoreu. Diner sostret in-necessàriament de la circulació, son armes sostretes del front econòmic.

Conselleria Municipal de Proveïments

Aquesta Conselleria fa avinent a tots els detallistes, cases de menjars, i públic en general, que contràriament al que s'ha vingut fent fins a la data demà ni cap més dia es repartiran patates.

Degut a la manca de dit producte i a les dificultats per a adquirir-lo en les nostres encontres aquesta Conselleria havia comprat d'Holanda la quantitat de 200.000 quilos que quan menys havia assegurat l'abastament de la nostra Capital durant dos mesos.

En vista de les dificultats que trobem en organismes oficials i més concretament per part de la Conselleria de Proveïments de Barcelona i en organismes responsables d'aquesta mateixa capital que depen de la mateixa hem, tingut de desistir i anul·lar dita operació.

El qual es fa avinent a fi i efecte de no molestar a ningú ja que d'aquí a endavant tindrà que ésser en tot cas el Consell Comarcal de la Generalitat de Catalunya l'encarregat de subministrar dit tubèrcul.

Girona 10 de febrer del 1937. — El Conseller Municipal de Proveïments, J. Verdager Baró.

Compte corrent o llibreta d'estalvi de lliure disposició, vol dir la situació de fons no subjecte a cap limitació ni intervenció.

Ràdio difusió catalana

Per la ràdio de la Generalitat s'ha fet pública una nota en la que es diu que els propietaris d'aparells de ràdio hauran de pagar solament una quota per tinença i ús dels mateixos. Aquesta nota, però, no esmenta l'import de la mateixa.

En concepte de tinença i ús d'aparells de ràdio i aprofitament de les emissions de la Generalitat, es satisfarà una taxa única de conformitat amb els següents conceptes:

Aparells receptors per a ús particular: Fins a 4 bombetes, 3 ptes. mensuals. De 4 bombetes endavant 1 pta. per bombeta al mes.

Degut a que una fracció del Consell Municipal no pogué assistir ahir a la reunió del Consell Municipal, aquesta ha estat novament ajornada.

Sembla que es celebrarà demà, dijous, i serà pública.

P. O. U. M.

J. C. I.

Camarada:

Ets convocat a la reunió general extraordinària que tindrà lloc a l'estatge social, el propinent dijous dia 11 del corrent i a les 10 en punt de la nit, tractant-se del següent:

ORDRE DEL DIA

Informe polític

Id. qüestió sindical

Id. Id. municipal

Id. Id. premsa i propaganda

Assumptes generals.

Donada l'importància de la mateixa, pels assumptes a tractar, esperem la teva assistència.—Pel Comitè Local.— El Secretari d'organització.

(Ve de la pàgina 4)

mentable para nosotros es ver que, al hacer nuestra campaña en defensa de la clase trabajadora, no tenemos que discutir con los órganos de la burguesía, sino con aquellos que representan al proletariado. Mientras republicanos de carácter pequeño-burgués, como Botella Asensi, Alborno o Companys, declaran que el momento actual corresponde a las realizaciones proletarias, parece mentira que "Mundo Obrero" se erija en defensor supremo de las posiciones pequeño-burguesas y que, además, en su afán de mantenerlas, utilice con poquísimo respeto las manifestaciones de Lenin. Para justificar su actitud de ahora, frente a las citas que nosotros hemos hecho, al colega de la noche sólo se le ocurre recurrir a unos párrafos escritos por Lenin en 1905.

Los anarquistas españoles sabemos perfectamente, durante la Dictadura de Primo de Rivera, que, para llegar a la situación en que hoy nos encontramos, era necesario hacer primeramente la revolución republicana de la burguesía. Lenin sabía en 1905 que, para llegar a la situación que encontró en 1917, era necesaria también la revolución republicana, pequeño-burguesa, contra la autocracia zarista. Pero ni los anarquistas españoles sentimos en 1937 la necesidad de la democracia burguesa, ni Lenin, en el año 1917, cometió el error de supeditar los intereses proletarios al parecer de un Ke-

renski, de un Chernov, de un Tseretelli. Con más exactitud: en 1905 Lenin propugnaba la revolución democrática; después de conseguir ésta, para impedir que el proletariado confiase en la República burguesa, hizo ver que ésta era una máscara de la explotación capitalista. Desde 1907, luchó por la revolución proletaria. Los comunistas españoles, que forzosamente han de admitir que hay alguna diferencia entre la Monarquía y la República, que no es lo mismo un 14 de abril que un 19 de julio, y que, en fin, han sido superadas todas las etapas democráticas, por la acción revolucionaria de los trabajadores, al erigirse en defensores de las consignas pequeño-burguesas, de esas consignas que ya les parecían reaccionarias y estrechas cuando los socialistas compartían el Poder con los republicanos, adoptan una posición incomprensible, hasta desde el punto de vista del marxismolelinismo, y de esa posición, repetimos, sólo pueden derivarse lamentables consecuencias para la causa del proletariado español. De aquí que nosotros, miembros de la clase trabajadora, encargados por ésta de defender sus intereses desde las columnas de C. N. T., nos consideremos obligados a continuar nuestra campaña en pro de la revolución proletaria, que ahora, además de ser una necesidad de nuestra clase, es lo único que puede suponer la salvación del país.

me salvatge. A Moscú, a París, a Londres, a Brusel·les, a totes les ciutats dels països on encara la barbàrie feixista no ha implantat el seu macàbric domini, les manifestacions, les vagues, els assalts a les ambaixades feixistes realitzats per les masses obreres haurien d'estar a l'ordre del dia...

Agitar les multituds treballadores. Fer-les prendre una acció directa en la gegantesca guerra que el proletariat ibèric sosté contra el monstre feixista. Solidaritat viva, abrandada, entre el proletariat universal! Aquesta és la idea que dona vida a la Internacional de Marx i Bakunin.

Aquesta és la idea que Lenin volgué fer reviure amb la Internacional Comunista, avui desfigurada. Aquesta és la idea traïda, des de 1914, per la Internacional socialista. I aquesta és la idea que si el proletariat ibèric s'ho proposa, restablirà amb tota la seva potència irresistible.

No més confiança amb els farsants imperialistes disfressats de «demòcrates» i fem que les Internacionals obreres siguin—encara que sembli una ironia—internacionalistes.

Joan QUER

Vida del Partit

Avis important

Es convoca als carrilaires del P.O.U.M. a una reunió que tindrà lloc el proper dijous, dia 11, a les 8 del vespre. La reunió tindrà lloc al local social del P.O.U.M.

El Secretari sindical.

Departament de Guerra

S'avis a als milicians enrolats a qualsevol columna del P. O. U. M. que actualment es troben en permís i als familiars dels que estan al front que mitjançant un document que acrediti la seva permanència en el mateix passin a cobrar els subsidis corresponents al mes de Desembre i primera quinzena del Gener a les oficines d'aquest Departament situades a la Caserna Lenin d'aquesta localitat.

El Delegat responsable
Lluís Coromines

Divisió LENIN

Columna del P. O. U. M.

Per a completar els quadres de la Divisió «LENIN» en els fronts d'Alcubierre i Tierz, es precisen voluntaris.

Per inscripcions a la caserna Lenin d'aquesta ciutat.

COLUMNA «J. C. I.»

Haguent sortit cap al front els tres primers batallons de la columna «JOVENTUT COMUNISTA» i organitzant-se el quart, s'allisten voluntaris a la Caserna Lenin.

Joves revolucionaris! Ingresseu-hi!

P. O. U. M. J. C. I.

Assabentem a tots els camarades del partit i de la joventut, que en el successiu, a la biblioteca instal·lada al nostre estatge social, hi trobaran tota la premsa diària de Barcelona, setmanaris, revistes i publicacions revolucionàries de tots els matissos.

BARCELONA

Submarins i vaixells alemanys despleguen gran activitat a les nostres costes

Ahir fou bombardejat un vaixell prop de Tarragona i un altre dins el port de Barcelona. — Un submarí alemany prop de les nostres costes fou bombardejat d'un avió lleial.

Abans d'ahir al matí arribà al nostre port procedent de Marsella el vaixell «Navarra» el qual, després de practicades les operacions de càrrega i descàrrega salpà en direcció a Tarragona.

Ahir, a les 7 del vespre, i trobant-se a l'altura de Torredembarra, es presentà a la vista del «Navarra» un submarí que li llançà tres torpedes, un dels quals féu blanc al dipòsit de cadenes, sense causar cap avaria a la línia de flotació ni a la càrrega.

El «Navarra», per tal de lliurar-se de la persecució del submarí, es dirigí a la platja, on embarrancà. Quatre tripulants es llençaren a l'aigua i un d'ells morí ofegat.

Per haver embarrancat el «Navarra» en una platja de sorra, hom creu que serà fàcil extreure'l i portar-lo al port de Tarragona.

Ahir cap a les cinc de la matinada se sentiren algunes detonacions que van causar la natural alarma.

Aquestes detonacions foren de canó que un vaixell facciós, la procedència del qual es desconeix va dirigir contra el nostre port.

Segons hem pogut informar-nos els dispars del vaixell facciós varen ésser nou, i les nostres bateries van contestar amatents a l'atac i engegaren diverses canonades contra el vaixell agressor.

Dos dels obusos llançats pel vaixell pirata, van esclatar al moll del

Morrot, sense, però, causar danys materials. Un dels dispars va anar a caure a la via ferrada de l'Estació anomenada de Vilanova. L'obús esclatà al costat mateix d'un rail sense ni tan sols deteriorar-lo, i va fer un lorat d'uns vint centímetres de fondària. La metralla va incrustar innombrables impactes al moll, entre els vaixells petrolers «Campeador» i «Zorrozo», als quals no causà ni el més mínim desperfecte.

Encara que es desconeixen les característiques del vaixell agressor, hom ereu que es tracta d'un vaixell que anava proveït de canons de poc calibre.

Als voltants del migdia se sentí des de la Barceloneta i part baixa de Barcelona una violenta explosió l'origen de la qual es desconeixia en els primers moments. Traslладats al moll poguérem esbrinar que alguns ciutadans havien vist com d'un hidro-avió lleial se'n despenia una bomba que anà a caure a l'aigua a no molta distància del port.

Hom afirmava també, que des de l'avió com havia pogut veure un periscopi d'un submarí i el pilot li havia deixat caure una bomba de les dites «de profunditat» que no sabia si havia aconseguit l'objectiu.

Una altra versió del fet és que el pilot de l'esmentat hidroavió practicava exercicis de bombardeig

aparells de bombardeig i caça han realitzat freqüentíssimes incursions al camp facciós i han dut a terme no sols vols d'exploració, sempre profitosos, sinó de càstig, que han produït desmoralització i baixes entre els feixistes.

I a esperar el nou atac, que segurament seguirà la mateixa sort que els anteriors.

Continua l'assassinat de dones i infants

Almeria. — L'aviació facciosa ha bombardejat el poble d'Adra i han resultat alguns morts i ferits, la majoria dones i infants.

Més detalls de la caiguda de Màlaga

Almeria, 10. — Pels relats solts dels evadits i altres informes particulars, es coneixen detalls de la manera que ha tingut lloc l'ocupació de Màlaga per les forces rebels.

Totes les referències coincideixen a posar de relleu la participació estrangera en la invasió de la capital de Màlaga.

Si important ha estat la intervenció del exercit alemany i italià que han

obeïen les ordres del facciós Queipo de Llano, eren teutons.

Davant de la gran pressió de les tropes enemigues i per trobar-se en desigualtat de mitjans de defensa, les forces del Govern hagueren de replegar-se durant el dia del dissabte, en condicions tan alarmants que les autoritats decidiren començar immediatament l'evacuació de la població civil.

Començà aquesta evacuació des del migdia del dissabte i es prolongà fins al migdia del dilluns, hora en la qual fou ocupada la bella ciutat malaguena, gairebé sense lluita, per les forces faccioses.

L'oficialitat d'un vaixell anglès ancorat a la badia i que desembarcà en el moment oportú, pogué comprovar sense cap gènere de dubtes la qualitat d'exèrcit estranger del d'ocupació que entrà a Màlaga.

Entre les persones que per llur encertada actuació i lleialtat al Govern legítim de la República, així com per llur heroisme i per haver sapigut conservar la serenitat fins al darrer moment, mereixen esmentar-se un maquinista de l'Armada i cinquanta números d'Infanteria de Marina, que a les seves ordres resistiren a la ciutat malaguena

dos dels vaixells rebels: el «Canarias», el «Balears», o tal vegada els dos, a l'altura de Motril; però la notícia ha estat desmentida pel comanament marítim de la plaça.

Decret de la Gaceta

València (4 tarda). — La Gaceta publica avui entre altres el següent decret: Destinant 108.000 ptes. a Prat del Llobregat per tal de que es constitueixin escoles.

Servei militar obligatori

València (4 tarda). — Sembla que en el consell de ministres celebrat ahir tarda es prengué l'acord vist les actuals circumstàncies i l'efecte que ha produït la presa pels facciosos de Màlaga, d'establir el servei militar obligatori.

Un atemptat

València (4 tarda). — Anit passada, uns elements incontrolats han disparat sobre Jaume Ballesster Ibàñez del Partit Socialista i li han causat la mort.

ESTRANGER

Un altre tractat italo-japonès

Toquio (4 tarda). — El diari japonès «Nichi-Nichi» publica la creació d'un nou tractat italo-japonès referent a les possessions italianes d'Abissínia.

Amnistia a Mèxic

Mèxic (4 tarda). — El president Cárdenas donarà amnistia a tots els presos per rebel·lies, sublevacions, etc., des de l'any 1922.

Sembla que l'amnistia afectarà a 10.000 persones. Els delictes penals —ha dit Cárdenas— endarrerits seran completament oblidats.

¿Sabotatge?

Nova-York (4 tarda). — El discurs per telèfon que havia d'efectuar ahir nit el vell bolxevic Trotski, degut a una avaria en les línies telefòniques Mèxic-Nova York no pogué celebrar-se.

La ruptura de la línia tingué lloc a Monterrey.

Malgrat tot, el poble nordamericà ha sentit Trotski

Nova-York (4 tarda). — Davant una multitud de prop de 10.000 persones s'ha celebrat l'anunciat míting comunista en el qual Trotski havia de prendre part. Malgrat l'averia que ha impossibilitat la retransmissió de la veu autoritzada de Trotski, el seu delegat a Nova-York ha llegit en un document el discurs del gran revolucionari.

L'evacuació de Màlaga

París (4 tarda). — Notícies que es feben de Màlaga donen compte que la nit del diumenge al dilluns sortiren de Màlaga uns 550 camions portant dins seu prop de 5.000 refugiats amb queviures i mobles que evaquaven la ciutat.

La carretera en una llargada de 30 quilòmetres és una veritable processó d'habitants de Màlaga i pobles veïns.

Es calcula en uns 150.000 els fugitius de les horres feixistes.

A la memòria de Garcia Lorca

Mèxic (4 tarda). — Degut a una bona iniciativa, el govern de Mèxic ha acordat aixecar un monument al desaparegut poeta Frederic Garcia Lorca assassinat pels feixistes a Granada.

Un àpat interessant

Moscú (4 tarda). — Ahir nit el ministre d'afers estrangers de Finlàndia fou obsequiat amb un banquet per Stalin. Assistiren ademés a l'àpat Vorosinor i Kaganovitch.

POUM

JCI

Dissabte, dia 13, a les set de la vetlla, començarà el

CURSET DE CONVERSES MARXISTES

organitzat per la J. C. I.

tema: «El Municipi Socialista».

conferenciant: Joan Quer.

Saló de la Biblioteca Municipal

Company, per la teva formació classista, no hi manquis.

entrat amb tota mena de material modern, no ho ha estat menys la portada a cap mitjançant l'actuació dels vaixells d'aquestes mateixes nacionalitats.

Des de fa dies, gairebé tots els de la setmana anterior, la pressió dels contingents facciosos pels diversos sectors que constitueixen el front de Màlaga s'havia intensificat per la part de Mar Bella, com a conseqüència del desembarcament que els rebels havien efectuat a Estepona, fa uns quinze dies; i totes aquestes pressions eren importants, però ho varen ésser més a partir del dijous, en què va exercir l'enemic la seva actuació pel sector d'Alora.

Els rebels, que havien rebut, sens dubte, l'ordre apremiant del seus banquers estrangers de prendre Màlaga a qualsevol preu, per tal de poder resbalar-se en part, davant l'opinió internacional, dels repetits fracassos que estan sofrint als fronts de Madrid, decidiren córrer l'aventura amb els darrers auxilis d'homes i pertrets de guerra rebuts, encara que exposant-se que les seves baixes i pèrdues sumessin incomprendibles.

L'operació fou traçada sens dubte amb l'ajut que els havia de prestar a la mar l'esquadra alemanya i italiana.

També pel front de Venta de Xafarralla, es va notar el setge alemany. Parlem de l'exèrcit teutó perquè aquesta nacionalitat ha estat la que ha facilitat els principals contingents que han atacat Màlaga.

Tant els soldats com els oficials que

fins al darrer instant; i el comportament no menys heroic del comandant militar de la plaça, senyor Sant Martín que en estreta unió amb el Delegat Marítim d'Almeria, s'esforçà a salvar tot quan fos possible i a destruir el que, per ésser difícil d'evacuar no havia de caure a poder dels facciosos.

Sota les ordres del senyor Sant Martín foren esfonsats, al port de Màlaga, el canoner «Xauen» el vaixell «Artabro», que, destinat a l'expedició a l'Amaçones, havia estat artillat i allà es trobava.

Amb l'enfonsament d'aquests vaixells el senyor Martín ha aconseguit un doble objectiu: impedir que caiguin en poder dels facciosos i dificultar la navegació pel port de Màlaga.

Així mateix també disposà i es portà a cap l'incendi dels dipòsits de la CAMPSA que hi havia al port malagueny.

El senyor San Martín, que romanqué en constant comunicació teletràfica amb el Govern i amb el seu company d'Almeria Eduard Gómez Martín, encarregat de la vigilància de la costa fins a Motril tingué en tot moment a les autoritats en constant antecedent i coneixement del que ocorria i així pogueren ésser posades a salvament algunes quantitats d'importància, propietat del Govern, que existien a la capital malaguena.

Durant el dia d'avui circulà per aquesta ciutat el rumor que l'aviació lleial havia aconseguit incendiar un o

MADRID

Voldrien aïllar la capital

Madrid, 9. — En quasi tots els sectors del front del Centre hi ha hagut durant la mitja jornada d'avui tranquil·litat absoluta. Tan sols hi ha hagut freqüents troteigs d'avancadeta a avancadeta, sense que les nostres forces sortissin de llurs posicions.

Als sectors de San Martín de La Vega, La Marañosa i Ciempozuelos hi ha hagut menys activitat que en dies anteriors, si bé els alemanys no han cessat en llurs atacs per a apoderar-se de les posicions des de les quals les forces republicanes els han rebutjats, inflingint-los un dur càstig.

En el matí d'avui hi ha hagut nous atacs, que també han estat rebutjats, sense que els esclaus de Hitler aconeguissin trencar les nostres línies.

També els mercenaris, que ha enviat Hitler als voltants de Madrid han atacat amb més violència algunes posicions defensades pels nostres en alguns sectors del nord.

Aquests atacs han obtingut la mateixa sort, que han estat rebutjats d'una manera enèrgica i contundent.

Quart dia d'atac intens per part de l'exèrcit alemany a les nostres posicions. Pretenen tallar les comunicacions de Madrid amb Llewant, per tal de tractar d'assetjar la capital. Fins ara l'única cosa que han aconseguit és tenir prop de vuit mil baixes en aquests quatre dies d'atac en allau.

La moral del nostre exèrcit no sols no decau sinó que va en augment. Per la seva banda, l'alt comandament lleial ha pres totes les precaucions que ha cregut oportunes. S'han reforçat considerablement determinades posicions per al cas, segur, que els alemanys ataquin novament.

Dintre de poc el dictador alemany pronunciarà, segons té anunciat, un discurs sobre la situació internacional i espera que els seus lacais a Espanya li diguin que han conquistat algun terreny. Però ja que Madrid no l'aconseguiran mai, és probable de seguir així les coses que ni això no pugui dir Franco al qui des de fora finança aquesta criminal sublevació.

En les operacions d'aquest matí si hi ha hagut menys activitat per part de l'exèrcit estranger, ha estat degut al fet que els nostres

Claridad en las consignas

Desde el principio de la lucha cruenta planteada por el fascismo en España, se oye decir la misma cantilena a los partidarios del frente popular: Ganemos primero la guerra, luego ya haremos la revolución.

Nos haría gracia la ingenuidad sinó viéramos, día por día, la tragedia de una guerra que no toma el rumbo que todos deseamos, por las frenadas inmensas que se da a la revolución, su principal fuente de energías.

Precisa repetirlo hasta la saciedad. La guerra y la revolución son inseparables; una es consecuencia lógica de la otra. Dos clases antagónicas frente a frente. El proletariado hace la revolución para liberarse de la clase capitalista y ésta enciende la guerra para aniquilar al proletariado.

La burguesía se levantó en armas el 18 de julio pasado ante la amenaza fulminante de una liquidación próxima de sus privilegios. Nosotros debemos hacer la revolución como contrapartida a su alzamiento y para arrancar las raíces que lo produjeron.

Otra de las consignas incomprensibles—que nos lleva al confusio-

nismo,—es la de que luchamos por la República democrática.

Callad, nos dicen al oído; esta consigna es para engañar a los forasteros. Sin ella no nos ayudarían las potencias extranjeras.

A lo cual nosotros preguntamos: ¿Es posible engañar a nadie con una consigna semejante?

¿No saben acaso las potencias extranjeras el alcance de lo que se discute en España?

Creo que en este caso, como en todos, los únicos engañados son los que pretenden engañar.

Una consigna revolucionaria, justa, de acuerdo con la realidad que vivimos, tendría seguramente repercusión más directa en el proletariado internacional. Y vendría la

ayuda, más eficaz y más enérgica; puesto que la República democrática, de que se les habla, dice muy poco en favor de nuestras mínimas aspiraciones.

Las repúblicas democrático-burguesas tomarían, como siempre, la postura más conveniente a sus intereses. Hemos de convenir que en

las luchas sociales y políticas de nuestro tiempo, los sentimentalismos no cuentan. Francia e Inglaterra delante de una Alemania y una Italia triunfantes en España, no pueden permanecer inactivas; llámesse como quiera el régimen que aquí haya de implantarse.

En cambio el proletariado de todas partes no sufriría el desencanto y el confusio-

nismo que supone, escuchar que lucha por una República democrática, mil veces superada y fracasada.

P. GUIRAL

Reproduim de «C. N. T.» de Manrid

NO ES HORA DE POLÉMICAS

Ha llegado el momento de hacer la revolución

Se equivocan los camaradas de "Mundo Obrero" si creen que nosotros estamos dispuestos a perder el tiempo en discusiones estériles. Somos enemigos de la polémica, en la que encontramos características propias de los ridículos duelos de fin de siglo y aun del medieval "Juicio de Dios"; y no hemos de entregarnos a ella en un momento como el actual, más adecuado para la acción revolucionaria que para la controversia ineficaz.

Lo que nos interesa ahora es desarrollar todos los factores revolucionarios que haya en el país. Y esos factores se desarrollan mediante la propaganda tenaz de las opiniones de todo el proletariado respecto a los acontecimientos que actualmente se desarrollan en España. Tan claramente se percibe el deber que incumbe a la clase trabajadora española en estos momentos, que es innecesario discutir acerca de este asunto. Lo mejor es formular concretamente las afirmaciones que comprenden y sienten todos los trabajadores.

Además, la condición esencial de

una polémica debe ser la lealtad de quienes la entablan. No podemos nosotros discutir con "Mundo Obrero", desde el momento en que capciosamente dice que, de un modo implícito, nosotros, al recordarles a los compañeros comunistas algunos puntos del marxismo; damos por buena e inmejorable esa teoría sociológica. No; nosotros no hemos calificado al marxismo. Hemos recurrido a sus textos principales para hacer ver a los compañeros marxistas españoles la disparidad que hay entre aquellos textos y las consignas que aquí en España se están agitando con escasisima fortuna.

Los compañeros de "Mundo Obrero" pueden recurrir a "camaradas destacados de su Partido" para justificar su posición política actual. Nosotros, por nuestra parte, siempre que lo estemos oportuno, recurriremos a las citas de Marx, de Lenin y de otras grandes figuras de la misma significación, para intentar impedir que algunos compañeros hagan concesiones a la pequeña burguesía y adopten nor-

mas reaccionarias. Y con esto no queremos decir que damos por revolucionario todo cuanto constituye el cuerpo doctrinal del marxismo.

Lo que sí suponemos es que si hoy viviera Lenin coincidiría con nosotros en aconsejar al proletariado que constituya un frente único de clase, alrededor del cual giren todos los elementos antifascistas españoles. La clase trabajadora es en nuestro país la fuerza suprema, no sólo en número, sino también en capacidad constructiva y en espíritu antifascista. Por su parte, el fascismo es la manifestación política de una clase privilegiada, y, por lo tanto, es principalmente el proletariado quien ha de enfrentarse con aquél. Son innumerables las circunstancias que, no ya para hacer la revolución, sino hasta exclusivamente para ganar la guerra, imponen la constitución de un frente único de la clase proletaria. Esto es lo primero que hay que conseguir. Y cuando se consiga, habrá llegado el momento de establecer contacto y condiciones de colaboración con los restos del antiguo régimen, con los Partidos políticos republicanos y con la pequeña burguesía. Dentro de normas auténticamente democráticas, el proletariado español, si se halla

perfectamente unido, no tendrá necesidad de pagar con concesiones reaccionarias su colaboración con los restos de la España anterior al 19 de julio.

Esto es lo que nosotros venimos diciendo. Esto es lo que comprende el proletariado. Esto es lo que, indudablemente, aconsejaría Lenin si hoy viviera. Establecer contacto con la pequeña burguesía y con el republicanismo pasado de moda, antes de conseguir el frente único de la clase trabajadora, es un error cuyas consecuencias han de perjudicar a la Revolución. El hecho de que las Juventudes Socialistas Unificadas se unan con las Juventudes Católicas y Republicanas antes que con las Libertarias no puede dar ningún resultado conveniente para la causa del proletariado. Constituir un Frente Nacional antes que un Frente Proletario, es eludir la lucha de clases en el momento decisivo de la misma, en el momento en que habían de ganarla los trabajadores, y adoptar una posición confusa y reaccionaria, de la cual pueden derivarse consecuencias perniciosas para la clase productora.

En este sentido hemos hablado y seguiremos hablando desde las columnas de C. N. T. Lo más la-

(Segueix a la pàgina 2)

CARA

Joan López, ministre de Comerç en representació de la C.N.T., diu:

Des del primer dia de la sublevació militar, assistim a un concert, a una molesta simfonia que consisteix en proclamar que el poble lluita per la República Democràtica. Aquesta simfonia és la proclamació de la política que ens ha portat al fracàs del 19 de juliol.

Enfront, nosaltres proclamen que tots els esforços tenen un sol objectiu: la defensa de la Revolució Social.

(Conferència del Col·loqui - 7 - 2 - 37.)

CREU

Santiago Carrillo, diu:

Els trotskistes, en afirmar que lluitem per la Revolució Social, no fan més que seguir la política dels invasors, la política dels feixistes.

(Discurs del Price).

Joan López és, també, trotskista?

Fulletó de L'Espurna 9 - El Taló de Ferro

Sí, aquests doctes haurien descobert que ells mateixos experimentaven la veritat en cada un de llurs actes i pensaments pràctics de la vida.

—La prova! El criteri! va repetir amb impaciència el Dr. Hammerfield. Deixeu els preàmbuls de banda. Doneu-nos-el i esdevindrem tant com déus.

Hi havia en aquestes paraules i en la manera de pronunciar-les una mena de escepticisme irònic i agressiu i que eren secretament del gust de la majoria, encara que el bisbe Morehouse semblés sofrir-ne.

—El Dr. Jordan (1) ho ha establert ben clarament, respongué Ernest. Veus ací la seva manera de controlar una veritat: «Funciona? Li confiàrieu la vostra vida?»

—Bah! s'esclafà el Dr. Hammerfield. En els vostres càlculs oblideu el bisbe Berkeley

ley (1). En realitat no se li ha respost mai.

—El metafísic més noble de la confraria, va dir Ernest rient, però mal escollit com a exemple. Es pot prendre el mateix Berkeley com testimoni de que la seva metafísica no funcionava.

Del cop el Dr. Hammerfield esdevingué furios, com si hagués atrapat l'Ernest robant o mentint.

—Jove! va cridar amb una veu de toc de corneta, aquesta declaració enquadra bé amb tot el que heu dit aquest vespre. És una assertió indigna i del tot mancada de fonament.

—Jaestic reventat, murmura Ernest fòt compungit. Malauradament, però, ignoro que és el que m'ha blait. Caldrà que m'ho poseu a la mà, Doctor.

—Perfectament, perfectament, balbejà el Dr. Hammerfield. No podeu pas dir que

(1) Monista idealista que preocupà força temps els filòsofs del seu temps negant l'existència de la matèria, però els seus raonaments subtilíssims varen acabar per enrunar-se quan les noves dades empíriques de la ciència foren generalitzades en la filosofia.

el bisbe Berkeley hagi demostrat que la seva filosofia no fos pràctica. No en tengu cap prova, jove, no en sabeu res. Ha funcionat sempre.

—Als meus ulls, la millor prova de que la metafísica d'en Berkeley no funcionava, és que el mateix Berkeley—Ernest respirà tranquilament—tenia la inveterada costum de passar per les portes i no a través de les parets; és que s'assegurava la vida amb mantega i pa i amb rostits ben sòlids; és que s'afaitava amb una navalla que funcionava admirablement.

—Això són coses d'actualitat, cridà el Doctor, i la metafísica és una cosa de l'esperit.

—I és espiritualment que funciona?, pregunta Ernest dolçament.

L'altre féu un signe d'assentiment.

—I, espiritualment, una multitud d'àngels poden ballar sobre la punta d'una agulla, continuà Ernest amb aire pensatiu. I pot existir un déu pelut que s'abeuri d'oli, espiritualment, car no hi ha res que

ho contradigui, espiritualment. I jo suposo, Doctor, que vós viviu espiritualment.

—Sí, el meu esperit, és el meu regne, respongué l'interpelat.

—La qual cosa és una altra prova de que viviu en el buit. Però reveniu a la terra, n'estic segur, a l'hora de dinar, o quan surgeix un terratrèmol. Em fareu creure que no ressentirieu cap mena d'aprensíó. Furant un cataclisme per l'estil, mercès al convenciment de que el vostre cos insubstancial no pot ésser vulnerat per un maó immaterial?

Instantàniament i d'una manera del tot inconscient, es palpà el cap amb una mà, al lloc on una cicatriu s'hi amagava sota els cabells. Per un atzar, l'Ernest havia escollit un exemple de circumstància. Durant el gran terratrèmol (1) el Doctor havia anat d'un trist d'ésser víctima de l'esfondrament d'una xemeneia. Tothom esclatà de riure.

—I bé! demanà Ernest quan s'apaivaga-

(1) El gran terratrèmol que destruí Sant Francisco el 1906.

(1) Cèlebre professor, president de la Universitat de Standard, fundada per dotació.

(1) El gran terratrèmol que destruí Sant Francisco el 1906.